

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 358/2021
31.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Радослава Петровића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ненада Симоновића и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ненада Симоновића, адвоката Живорада Лекића и адвоката Зорана Илијевског и браниоца окривљеног Милоша Тимотијевића, адвоката Станка Фуштара, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу 1К-78/18 од 15.01.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-437/20 од 30.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 31.03.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

І ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Тимотијевића, адвоката Станка Фуштара, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу 1К-78/18 од 15.01.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-437/20 од 30.10.2020. године.

ІІ ОДБАЦУЈУ СЕ захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ненада Симоновића, адвоката Живорада Лекића и адвоката Зорана Илијевског, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу 1К-78/18 од 15.01.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-437/20 од 30.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу 1К-78/18 од 15.01.2020. године, између осталих, окривљени Ненад Симоновић и Милош Тимотијевић су оглашени кривим због извршења по једног кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. у вези члана 33. КЗ, па су за наведена кривична дела окривљенима Ненаду Симоновићу и Милошу Тимотијевићу претходно утврђене појединачне казне и то за кривично дело из члана 247. став 1. у вези члана 33. КЗ казне затвора у трајању од по 6 месеци, а за кривично дело из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ окривљеном Ненаду Симоновићу казна затвора у трајању од 3 године и 6 месеци, а окривљеном Милошу Тимотијевићу казна затвора у

трајању од 3 године и затим су осуђени и то окривљени Ненад Симоновић на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 10 (десет) месеци, а окривљени Милош Тимотијевић на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 4 (четири) месеца, а у које казне им се урачунава време проведено у притвору од 13.12.2017. године до 28.03.2018. године.

Истом пресудом окривљеном Ненаду Симоновићу је изречена мера безбедности одузимање предмета и то једне најлонске кесе беле боје у којој се налази 35 кесица беле боје у којима се налази бела прашкаста материја - опојна дрога кокаин укупне нето масе 34,12 грама. Окривљени су обавезани да Вишем јавном тужилаштву у Крагујевцу и суду накнаде трошкове кривичног поступка, као и да плате суду судски паушал, у износима ближе означеним у изреци пресуде, а све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-437/20 од 30.10.2020. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу, бранилаца окривљеног Ненада Симоновића, адвоката Зорана Илијевског и адвоката Живорада Лекића и бранилаца окривљеног Милоша Тимотијевића, адвоката Новака Рогановића и адвоката Станка Фуштара, па је потврђена пресуда Вишег суда у Крагујевцу 1К-78/18 од 15.01.2020. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљеног Ненада Симоновића, адвокат Живорад Лекић, због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд на основу члана 492. ЗКП укине пресуде Вишег суда у Крагујевцу 1К-78/18 од 15.01.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-437/20 од 30.10.2020. године у односу на окривљеног Ненада Симоновића и предмет у том делу врати првостепеном суду на поновно суђење и одлучивање, те да на основу члана 488. став 2. ЗКП позове браниоца окривљеног на седницу већа ради присуства истој;

- бранилац окривљеног Ненада Симоновића, адвокат Зоран Илијевски, због повреда закона из члана 16. став 2. и 3, члана 438. став 2. тачка 2) и члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи пресуде Вишег суда у Крагујевцу 1К-78/18 од 15.01.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-437/20 од 30.10.2020. године тако што ће окривљеног Ненада Симоновића огласити кривим за кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а КЗ и за исто га ослободити од казне или да укине наведене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање;

- бранилац окривљеног Милоша Тимотијевића, адвокат Станко Фуштар, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан поднети захтев, те да укине у целини пресуде Вишег суда у Крагујевцу 1К-78/18 од 15.01.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-437/20 од 30.10.2020. године и предмет врати на поновну одлуку првостепеном суду или да преиначи у целини наведене пресуде тако што ће окривљеног Милоша Тимотијевића ослободити од оптужбе за кривично дело

неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. у вези члана 33. КЗ.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, по оцени навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Тимотијевића је неоснован.

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ненада Симоновића су одбачени из разлога јер су испуњени услови из члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Милоша Тимотијевића у поднетом захтеву истиче да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказу на којем се по одредбама ЗКП не може заснивати и то пре свега на закљученом споразуму о признању кривичног дела саокривљеног АА, а на основу ког споразума је Виши суд у Крагујевцу донео решење СПК-58/18 од 11.12.2018. године којим је окончан кривични поступак према овом окривљеном, а без ког незаконитог доказа не би била донета осуђујућа пресуда у односу на окривљеног Милоша Тимотијевића. Као разлог незаконитости овог доказа бранилац наводи да правна природа споразума о признању кривичног дела који окривљени закључује са јавним тужиоцем и чињеница да сам окривљени слободном вољом прихвата услове понуђене од стране јавног тужиоца у погледу кривичног дела и казне, а која чињеница има за последицу и право окривљеног да у кривичном поступку не говори истину зарад одређених бенефита на пример блаже казне, указују да се споразум о признању кривичног дела не може користити као доказ у кривичном поступку у односу на лице које није закључило такав споразум, а против кога се води поступак поводом истог догађаја, дакле конкретно у односу на окривљеног Милоша Тимотијевића.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Тимотијевића се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер у конкретном случају у овом кривичном поступку као доказ није изведен споразум о признању кривичног дела СК-56/18, КТО-24/18 од 11.12.2018. године закључен између Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и саокривљеног АА, па самим тим и побијане пресуде нису засноване на истом (како то нетачно у захтеву наводи бранилац окривљеног), већ је као доказ у доказном поступку изведено правноснажно решење Вишег суда у Крагујевцу СПК-58/18 од 11.12.2018. године које је донето на основу споразума о признању кривичног дела закљученог између Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и саокривљеног АА, а које решење је донето у законитом

поступку од стране надлежног суда, након оцене свих услова из члана 317. ЗКП којима се суд руководио приликом доношења наведеног решења.

Одредбе чланова 405. и 406. ЗКП омогућавају суду да на главном претресу изведе доказе путем вршења увида или читања садржине писмена и снимака, односно записника о исказима. Упознавањем са садржином напред наведеног правноснажног решења, суд је поступио у свему законито, сагласно наведеним процесним одредбама, те је извео дозвољен доказ упознавањем на главном претресу са садржином исправе - правноснажног решења Вишег суда у Крагујевцу СПК-58/18 од 11.12.2018. године донетог против другог окривљеног на основу споразума о признању кривичног дела. Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд у доказном поступку извео доказ на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда може заснивати, те да стога у овом делу није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Милоша Тимотијевића као незаконите доказе на којима је заснована побијана правноснажна пресуда наводи и одбрану саокривљеног АА дату на записницима о саслушању овог окривљеног у МУП РС ПУ Крагујевац дана 13.12.2017. године и пред ВЈТ у Крагујевцу. По ставу браниоца ови докази се не могу користити у овом кривичном поступку из разлога што њихово извођење нису предложили ни јавни тужилац, а ни браниоци окривљених, нити су ови докази изведени на главном претресу пред првостепеним судом, при чему суд сходно одредби члана 419. став 1. ЗКП пресуду може заснивати само на доказима који су изведени на главном претресу.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Тимотијевића су неосновани. Пре свега, како је увидом у списе предмета несумњиво утврђено да је јавни тужилац у оптужници КТО.бр.24/18 од 25.04.2018. године предложио читање у доказном поступку као доказа записника ПУ Крагујевац ОКП о саслушању окривљеног АА од 13.12.2017. године и како је суд на главном претресу одржаном дана 25.02.2019. године и 15.01.2020. године извршио увид у записник МУП-а РС ДП ПУ Крагујевац о саслушању окривљеног АА од 13.12.2017. године, то је дакле суд могао да у побијаним пресудама као доказ користи одбрану саокривљеног АА дату на наведеном записнику у присуству браниоца по службеној дужности - адвоката Ђорђа Савића и да на истој, између осталих доказа заснује побијану правноснажну пресуду, па су стога неосновани, а истовремено и нетачни, наводи захтева браниоца окривљеног у делу у којем истиче да се ради о незаконито коришћеном доказу.

Међутим, стоји навод браниоца окривљеног Милоша Тимотијевића у поднетом захтеву да је суд као доказ у побијаним правноснажним пресудама незаконито користио одбрану саокривљеног АА дату на записнику састављеном пред Вишим јавним тужиоцем у Крагујевцу дана 14.12.2017. године, а извођење овог доказа није предложио јавни тужилац, нити је сам првостепени суд исту извео као доказ на главном претресу.

Имајући у виду да, у конкретном случају, из списка предмета произилази да нижестепени судови побијане пресуде нису засновали само на одбрани саокривљеног АА датој на записнику сачињеном пред Вишим јавним тужиоцем у Крагујевцу од 14.12.2017. године под бројем КТИ.63/17 (која одбрана је иначе идентична одбрани овог окривљеног датој у полицији), те имајући при томе у виду да би, по оцени Врховног касационог суда, с обзиром на друге изведене доказе, очигледно и без овог незаконито коришћеног доказа била донесена иста пресуда, обзиром да су чињенице везане за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које је окривљени Милош Тимотијевић у овом кривичном поступку правноснажно оглашен кривим и осуђен, утврђене и из других доказа изведених током поступка и то потврде о привремено одузетим предметима МУП РС ПУ Крагујевац од 13.12.2017. године, записника о претресању стана и других просторија МУП-а ПУ Крагујевац од 13.12.2017. године, записника о физичкохемијском вештачењу МУП РС НКТИЦ Београд од 01.02.2018. године, ДНК-а вештачења, одбране саокривљеног АА дате у МУП-у РС ПУ Крагујевац дана 13.12.2017. године, то дакле неосновано бранилац окривљеног Милоша Тимотијевића и у овом делу указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, као повреду поступка која је била од апсолутног утицаја на законитост и правилност правноснажне пресуде.

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ненада Симоновића су одбачени.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП ограничено је право окривљеног, дакле и његовог браниоца сходно одредби члана 71. тачка 5) ЗКП, на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда које су учињене у првостепеном поступку и поступку пред апелационим, односно другостепеним судом (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП).

Наиме, бранилац окривљеног Ненада Симоновића, адвокат Живорад Лекић као разлог подношења захтева за заштиту законитости само формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, истицањем да је суд огласио кривим окривљеног Ненада Симоновића за радње које не представљају елементе бића кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. у вези члана 33. КЗ. Поред тога, и бранилац окривљеног Ненада Симоновића, адвокат Зоран Илијевски као разлог подношења захтева за заштиту законитости само формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, истицањем да како се у радњама овог окривљеног не стичу обележја бића кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. у вези члана 33. КЗ, то је суд огласивши овог окривљеног кривим за иста погрешно применио одредбе члана 246. став 1. КЗ и члана 247. став 1. КЗ, те да је евентуално овог окривљеног могао огласити кривим за

кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а КЗ. Међутим, браниоци даље у образложењу захтева суштински само оспоравају и полемишу са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указују на погрешну и пристрасну оцену доказа од стране нижестепених судова, дајући сопствену оцену изведених доказа која је потпуно другачија од оне коју су дали нижестепени судови и износећи сопствени чињенични закључак да из свих изведених доказа несумњиво произилази да окривљени Ненад Симоновић, који је зависник од опојне дроге кокаина, није продавао или држао ради продаје, нити да је било коме нудио на продају опојну дрогу кокаин нето масе 34,12 грама која је код њега пронађена и одузета или да је фактички предао другоме опојну дрогу да је ужива, већ да је он исту искључиво држао ради сопствене потребе, док опојна дрога марихуана која је пронађена код окривљеног ББ није његова, због чега је суд требало да прихвати јасну и доследну одбрану окривљеног Ненада Симоновића.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да браниоци окривљеног Ненада Симоновића у поднетим захтевима за заштиту законитости, као разлоге побијања првоноснажних пресуда, само формално означавају повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 1. ЗКП - адвокат Живорад Лекић и члан 439. тачка 1. и 2. ЗКП - адвокат Зоран Илијевски), док суштински указују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну и пристрасну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовим браниоцима због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтеве бранилаца окривљеног Ненада Симоновића у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљеног Ненада Симоновића, адвокат Зоран Илијевски као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду одредаба члана 16. став 2. и 3. ЗКП, истицањем да суд није непристрасно оценио изведене доказе и није са једнаком пажњом утврдио чињенице које терете окривљеног и оне које му иду у корист. Такође, бранилац окривљеног Ненада Симоновића, адвокат Зоран Илијевски као разлог подношења захтева наводи и повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да је изрека првостепене пресуде противречна сама себи и датим разлозима, те да побијане пресуде немају ваљане разлоге за доношење осуђујуће пресуде у односу на окривљеног Ненада Симоновића и разлоге због чега нижестепени судови не поклањају веру измењеном исказу окривљеног ББ, а и они разлози који су дати су потпуно нејасни и у знатној мери противречни, као и да о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуда о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног Ненада Симоновића, адвокат Зоран Илијевски захтев за заштиту законитости подноси и због повреда одредаба члана 16. став 2. и 3. и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд

захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ненада Симоновића, адвоката Зорана Илијевског и у овом делу оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног Ненада Симоновића, адвокат Живорад Лекић као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, истицањем да је на штету овог окривљеног погрешно примењен кривични закон, јер се у конкретном случају ради о привидном идеалном стицају, а не о реалном стицају кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. у вези члана 33. КЗ, за која кривична дела против здравља људи је окривљени Ненад Симоновић оглашен кривим побијаном правноснажном пресудом.

Поред тога, бранилац окривљеног Ненада Симоновића, адвокат Зоран Илијевски као разлог подношења захтева за заштиту законитости само формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, цитирајући законски текст исте.

Међутим, како браниоци окривљеног Ненада Симоновића даље у поднетим захтевима уопште не образлажу у чему се конкретно састоје наведене повреде кривичног закона и то адвокат Живорад Лекић (повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП) не објашњава о ком облику привидног идеалног стицаја се конкретно ради (консумпција, специјалитет, супсидијаритет) и у чему се исти састоји, а адвокат Зоран Илијевски (повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3. ЗКП) не наводи која законска одредба кривичног закона је повређена одлуком о кривичној санкцији, нити образлаже како је то суд прекорачио границе свога овлашћења приликом изрицања кривичне санкције окривљеном, то је стога Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтеви немају законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Милоша Тимотијевића, адвоката Станка Фуштара, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одбио као неоснован наведени захтев, док је захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљеног Ненада Симоновића, адвоката Живорада Лекића и адвоката Зорана Илијевског одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић